

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **D. S.**,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod kaštany 245/10, Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 81/11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2019, č. j. 036116/2019/KUSK/HRO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2019, č. j. 036116/2019/KUSK/HRO, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „městský úřad“) ze dne 6. 2. 2019, č. j. MUCE 8828/2019 OP/Ji (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1, § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit z vědomé nedbalosti jednak tím, že řídil motorové vozidlo v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, když není držitelem žádného příslušného oprávnění, a dále tím, že jiným jednáním, než je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplnil nebo porušil povinnost v hlavě II tohoto zákona. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 12. 10. 2017 v 16:21 hodin řídil motocykl tovární značky H. X registrační značky X, na pozemní komunikaci v obci Rudná v ulici Masarykova nedodržel maximální povolenou rychlost v obci, v důsledku čehož došlo ke střetu s motorovým vozidlem Š. Y., registrační značky X, které řídila Z. O.; v rámci šetření dopravní nehody bylo zjištěno, že žalobce není držitelem řidičského oprávnění skupiny A, přičemž ze závěrů znaleckého posudku z oboru dopravy je patrné, že na motocyklu byly vymontovány škrticí klapky, a tudíž motor měl původní výkon 131,0 kW při otáčkách 12 000 ot/min a rychlost motocyklu před nehodou byla v mezích 81 km/h až 99 km/h, čímž porušil § 3 odst. 3 písm. a), § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvanácti měsíců ode dne právní moci prvostupňového rozhodnutí. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Výrokem II byl poškozený P. O., který uplatnil nárok na náhradu škody způsobené přestupkem ve výši 17 023 Kč, odkázán s tímto nárokem na náhradu škody na civilní soud či jiný příslušný orgán, neboť škoda a její výše nebyla spolehlivě zjištěna.

2. Žalobce předně namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nedostatečně určitý, neboť neobsahuje dostatečnou skutkovou a právní kvalifikaci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ve výroku není uvedeno, jakým konkrétním jednáním se měl žalobce tohoto přestupku dopustit. Z výroku plynou pouze dvě protiprávní jednání, kterými jsou překročení nejvyšší dovolené rychlosti a řízení motocyklu bez příslušného řidičského oprávnění. Tato jednání však nespadají pod skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, ale pod skutkové podstaty dle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 a písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Správní orgány ani v odůvodnění nepopsaly, jakým konkrétním jednáním měl žalobce spáchat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobce poukazuje na to, že dle formulace výroku prvostupňového rozhodnutí musí naplnění znaků skutkové podstaty tohoto přestupku souviset s porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť další dvě ustanovení tam uvedená navazují na skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 a písm. f) bod 3 tohoto zákona. Dle názoru žalobce však ani uvedení § 5 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nepředstavuje úplnou a dostatečnou právní kvalifikaci, neboť obě ustanovení jsou do značné míry blanketní a odkazují na další právní normu. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, ve výrokové části rozhodnutí musí být uvedena všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě. Správní orgány ani v odůvodnění neuvedly ustanovení, které v souhrnu spolu s § 125c odst. 1 písm. k) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tvoří skutkovou podstatu přestupku, jehož se měl žalobce dopustit.
3. Žalobce dále namítá nedostatečný popis místa přestupku. Je sice uvedena ulice Masarykova

v obci Rudná, nicméně není uvedeno, v jakém směru měl žalobce jet. Žalobce poukazuje na to, že jde o úsek dlouhý téměř 5 km, jehož jednotlivé části mají odlišnou charakteristiku a odlišnou úpravu rychlostního limitu od úpravy obecné, např. železniční přejezd. Jelikož z výroku neplyne, v které části ulice mělo k přestupku dojít, nelze posoudit, zda byla vhodně zvolena skutková podstata přestupku a zda rychlostní limit upravoval právě § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Není ani zřejmé, kde přesně mělo dojít ke střetu s motorovým vozidlem. Žalobce navrhl, aby si soud vyžádal mapovou dokumentaci od příslušného správního orgánu k délce ulice Masarykova.

4. Žalobce považuje výrok prvostupňového rozhodnutí za neurčitý také proto, že v něm není uvedena konkrétní rychlost, kterou měl žalobce jet. Výrok uvádí, že se rychlost měla pohybovat „v mezích od 81 km/h do 99 km/h“, což dle žalobce není dostatečně určité. Nelze proto posoudit závažnost přestupku a znaky které skutkové podstaty byly naplněny. Žalobce poukazuje na to, že nebylo prokázáno, že by jel rychleji než 81 km/h. To připouští i znalecký posudek, z něhož vycházel městský úřad. V souladu se zásadou *in dubio pro reo* tak mohl ze znaleckého posudku dovozovat maximálně to, že žalobce jel rychlostí 81 km/h, neboť vyšší rychlost nebyla nad veškerou pochybnost prokázána. Neurčitost potvrzuje dle žalobce skutečnost, že popis skutku ve výroku umožňuje dospět k závěru o naplnění přísnější skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, která spočívá v překročení rychlostního limitu o 40 km/h v obci. Podle výroku měl žalobce jet rychlostí od 81 km/h do 99 km/h. To znamená, že se mohl dopustit buď přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu (jestliže by jel maximálně 89 km/h), nebo přestupku podle bodu 2 tohoto ustanovení (jestliže by jel rychlostí 90 km/h a více). S odkazem na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37, namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí je neurčitý, protože popis skutku ve výroku neumožňuje provést subsumpci pod znaky zvolené skutkové podstaty.
5. Žalobce též namítá, že znalecký posudek neprokázal, že došlo k překročení rychlosti v rozmezí 81 km/h až 99 km/h, jestliže znalec připouští, že rychlost mohla být jen 81 km/h. Závěr, že rychlost žalobce byla od 81 km/h do 99 km/h, tedy dle žalobce nemá oporu v provedeném dokazování.
6. Žalobce také namítá, že mu je výrokiem prvostupňového rozhodnutí kladeno za vinu, že způsobil dopravní nehodu, ačkoli pro způsobení dopravní nehody nebyl stíhán a neodpovídá tomu ani právní kvalifikace. Ve výroku proto nelze činit závěry o tom, kdo způsobil dopravní nehodu, jestliže znakem žádného z projednávaných přestupků není způsobení dopravní nehody. Výrok může obsahovat pouze relevantní skutečnosti, které jsou předmětem řízení. Městský úřad neměl pravomoc rozhodovat o tom, kdo způsobil dopravní nehodu, neboť to nebylo předmětem řízení. Jinak by tomu bylo v případě, pokud by rozhodoval o nároku poškozeného na náhradu škody. Výrokem II však poškozeného odkázal na soud a o náhradě škody odmítl rozhodovat. Nebyl proto oprávněn posuzovat, kdo způsobil dopravní nehodu, když neprojednával nárok poškozeného, ale pouze přestupky, jejichž znaky skutkové podstaty nezahrnují způsobení dopravní nehody. Nerespektování tohoto pravidla má pro žalobce zvláštní význam, neboť bude žalován u civilního soudu pro náhradu škody způsobené dopravní nehodou a soud by mohl dospět k názoru, že je výrokiem prvostupňového rozhodnutí o tom, že žalobce způsobil dopravní nehodu, vázán.
7. Žalobce rovněž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože žalovaný se

nezabýval odvolací námitkou, že měřit rychlost vozidel je podle § 79a zákona o silničním provozu oprávněna pouze policie nebo obecní policie, a určení rychlosti motocyklu znalcem tedy bylo učiněno nezákonně. Žalovaný neuvedl žádný argument, z něhož by plynulo, že názor žalobce je nesprávný a námitka nedůvodná. Z § 79a zákona o silničním provozu vyplývá, že měřit rychlost může pouze státní nebo obecní policie, nikoli soukromé subjekty, k čemuž žalobce odkázal na judikaturu NSS. K takové situaci dle názoru žalobce v tomto případě došlo, neboť rychlost zjišťoval soukromoprávní subjekt, znalec. Žalobce se domnívá, že ke znaleckému posudku nelze přihlížet, neboť byl pořízen v rozporu s právními předpisy. Nepřípustnost takového postupu plyne i ze zákona o metrologii. Mezi tzv. stanovená měřidla patří i silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu. Kontrola překračování rychlosti v silničním provozu je výhradně na policistech a strážnících. Ti přitom nemohou rychlost řidičů „odhadovat“, např. z brzdných stop, ale musí k tomu užívat ověřené rychloměry. Žalobce popírá, že jel rychlostí mezi 81 až 99 km/h ve smyslu znaleckého posudku a navrhuje, aby byl ve věci soudem vyslechnut.

8. Žalobce dále uvádí, že ve správním řízení namítal, že se nedopustil přestupku podle § 125e odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, neboť nejednal zaviněně, protože nevěděl a nemohl vědět, že autoservis kvůli administrativnímu pochybení zaměnil zakázky a provedl na jeho motocyklu odstranění škrticích klappek, ačkoli si to žalobce neobjednal. K tomu přiložil vyjádření autoservisu podepsané jeho jednatelem a navrhl provést jako důkaz výslech vlastníka druhého motocyklu, jemuž naopak autoservis provedl běžnou údržbu, kterou si objednal žalobce. Žalobce nesouhlasí se způsobem vypořádání námítky žalovaným. Žalovaný dospěl k závěru, že vyjádření nemohlo zaviněně jednání vyvrátit, neboť bylo nevěrohodné, protože v něm nebyly uvedeny konkrétní zakázky, jejich čísla a požadované provedení prací na motocyklech, které měly být zaměněny. Vyjádření neobsahuje ani datum, kdy měly být práce na motocyklech provedeny, faktury za provedené práce ani rozhodnutí Ministerstva dopravy o přestavbě, odstranění dorazu škrticích klapky plynu druhého motocyklu, se kterým mělo dojít k záměně zakázky. K tomu žalovaný doplnil, že motocykl, který žalobce řídil, měl více než pětkrát vyšší výkon, a i kdyby přistoupil na tvrzení ve vyjádření, že došlo k odstranění omezení výkonu motoru na motocyklu záměnou zakázek, žalobce by jako vlastník motocyklu několikanásobně vyšší výkon musel nepochybně při jízdě vnímat a zaregistrovat. Žalobce namítá, že požadavky žalovaného na vyjádření autoservisu nemají oporu v právních předpisech, jsou neoprávněné a formalistické. Žádný právní předpis nestanoví, že by vyjádření společnosti muselo obsahovat razítko, a proto jeho absence nesnižuje věrohodnost vyjádření. Zákon též nestanoví, že by každé sdělení společnosti mělo obsahovat číslo zakázky či datum jejího provedení. Dle názoru žalobce postačí, že je z vyjádření jasné patrné, jaké zakázky se týká a co je cílem sdělení, totiž odpovědět žalobci na dotaz, jak je možné, že dle znalce měl motocykl odstraněny škrticích klapky. Žalovaný kladl na vyjádření příliš vysoké požadavky, aby je mohl označit za nevěrohodné a nemusel k němu přihlížet. Dle žalobce jde o standardní sdělení, z něhož plyne, jaké věci se týká a kdo je činí, přičemž tato osoba je na listině označena a podepsána. Dle názoru žalobce nevyvolává pochybnosti o své pravosti a pravdivosti. Žalobce neměl k dispozici fakturu a rozhodnutí Ministerstva dopravy k druhému motocyklu, neboť, jak uvedl ve správním řízení, mu autoservis odmítl osobní údaje vlastníka druhého motocyklu poskytnout. Žalobce proto navrhl, aby si tyto informace vyžádal žalovaný od autoservisu, neboť k tomu má dle § 53 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)

pravomoc. Žalovaný se však k těmto důkazním návrhům nevyjádřil. Namísto toho kladl k tíži žalobce, že fakturu a rozhodnutí nepředložil, ač musel vědět, že je žalobce předložit nemůže. Žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy, neboť se nesnažil odstranit pochybnosti, které žalobce vyvolal sdělením od autoservisu, které potvrzuje jeho tvrzení, že nejednal zaviněně. Žalovaný neprovedl žádný důkaz a nepředestřel žádný argument, který by pravdivost sdělení zpochybnil. Jestliže považoval sdělení za nedostatečné, měl si od autoservisu vyžádat další podklady. Žalobce zdůrazňuje, že není povinen prokazovat svou nevinu. Řízení o přestupku mělo být dle žalobce zastaveno, neboť panují důvodné pochybnosti, zda jednal zaviněně. Žalobce namítá, že není zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že výkon motocyklu byl pětkrát vyšší a žalobce by musel rozdílný výkon rozpoznat. Žalobce ve správním řízení vysvětlil, že odstranění škrticích klapek nelze při běžných rychlostech rozpoznat, jelikož se to projeví teprve při rychlosti nad 160 km/h a této rychlosti na motocyklu nikdy nedosáhl. K této argumentaci se žalovaný nevyjádřil. Názor žalovaného, že by žalobce vyšší výkon rozpoznal, je pouhým konstatováním bez bližšího zdůvodnění. Žalovaný nemá dostatečné odborné znalosti k posouzení, zda žalobce mohl rozpoznat, že motocykl má odstraněny škrticí klapky. Žalobce má za to, že jde o otázku, kterou je schopen zodpovědět pouze odborník, nejde o ani skutečnost obecně známou. Žalovaný neměl činit nepodložené závěry, ale měl provést dokazování za účelem zjištění, jak se odstranění škrticích klapek při jízdě projevilo. Teprve poté bylo možné zvažovat, zda to mohl žalobce rozpoznat.

9. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s důkazním návrhem na provedení revizního znaleckého posudku. Žalobce v řízení o přestupku rozporoval městským úřad zjištěný skutkový stav. Namítal, že nejel rychlostí, která je mu kladena za vinu, a že dopravní nehodu způsobila řidička automobilu. Zpochybňoval znalecký posudek a navrhl provedení revizního posudku. Současně žádal, aby ho žalovaný případně vyrozuměl o tom, zda nenechá revizní posudek vyhotovit. Žalovaný se k návrhu na provedení důkazů nevyjádřil a žalobce předem neinformoval, že ho nenechá zpracovat. Rovněž se nevyjádřil k námitkám proti znaleckému posudku. Opomenutí důkazního návrhu je zásadním procesním deficitem a porušením práva na spravedlivý proces. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108, a nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2172/14. Žalobce též namítá, že napadené rozhodnutí je překvapivé, neboť žalobce mohl legitimně očekávat, že ho žalovaný na základě jeho žádosti informuje o tom, že znalecký posudek neobstará, případně mu alespoň sdělí, že žádosti o sdělení této informace nevyhoví.
10. Žalobce také namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože se správní orgán přesvědčivě nevypořádal s argumentací, kterou žalobce zpochybňoval závěry znaleckého posudku, podle nichž překročil rychlostní limit a způsobil dopravní nehodu. Žalobce s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16, namítá, že žalovaný považoval znalecký posudek za nezpochybnitelný absolutní důkaz, což nemá oporu v zákoně. Žalovaný se měl námitkami žalobce věcně zabývat, což neučinil a bez dalšího odkazoval na znalecký posudek, který však vypořádání námitek neobsahuje. Námitky tak zůstaly nevypořádány, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce trvá na tom, že k překročení rychlosti nedošlo a příčinu dopravní nehody je nutné spatřovat v tom, že mu řidička osobního automobilu nedala přednost v jízdě, protože ji patrně oslňovalo slunce, což sama uvedla a žalovaný to v napadeném rozhodnutí potvrdil.

11. Žalobce též namítá, že žalovaný nereagoval na jeho žádost o sdělení informací o oprávněné úřední osobě a žalovaný se tak informací dozvěděl až z napadeného rozhodnutí. Postup žalovaného byl nezákonný, neboť žalovaný porušil § 15 odst. 4 správního řádu, a účelový, vedený snahou znemožnit žalobci podání námítky podjatosti. K tomu odkázal na judikaturu NSS.
12. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné také z důvodu, že nebyla vyřízena námitka podjatosti celého správního orgánu prvního stupně, kterou žalobce podal dne 7. 2. 2019, čímž byl porušen § 14 správního řádu.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Výrok prvostupňového rozhodnutí považuje za dostatečný. Případné vady napravuje odůvodnění rozhodnutí a obsah správního spisu. Ke zjištění rychlosti odkazuje na obsah znaleckého posudku. Znalec rychlost vypočítal dle brzdné stopy a postavení vozidel, což plyne ze strany 20 a 21, měření nebylo prováděno. K otázce zavinění uvádí, že vyjádření autoservisu je nevěrohodné. Je nepravděpodobné, že by došlo k záměně při zadání zakázky a vyúčtování, kdy žalobci byla účtována pouze údržba. Dále poukazuje na to, že z obchodního rejstříku plyne, že jednatelka autoservisu byla dne 23. 11. 2018 s okamžitou platností odvolána z funkce, nemohla tudíž vyjádření ze dne 22. 1. 2019 podepsat. Poukazuje také na zjevnou odlišnost podpisu jednatelky ve sbírce listin obchodního rejstříku a na vyjádření na čl. 163 správního spisu. Za tímto účelem navrhl provést porovnání těchto podpisů jako důkaz. Uvedl, že k závěru, že výkon motocyklu byl pětkrát vyšší, dospěl výpočtem, kdy původní výkon byl 131 kW a omezený výkon 25 kW. Z toho pouhým vydělením plyne, že původní výkon je více než pětkrát vyšší. Rozdíl mezi těmito výkony pozná i laik. K neprokázání překročení rychlostního limitu uvádí, že znalecký posudek posoudil všechny skutečnosti nutné k rozhodnutí. Námitku nevypracování revizního znaleckého posudku považuje za nedůvodnou. Od výzvy k seznámení se s podklady do vydání rozhodnutí měl žalobce dostatek času na zadání nového znaleckého posudku. Žalobce navrhoval, že posudek nechá vyhotovit, zůstal však nečinný. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že považuje původní posudek za dostatečný.
14. Pokud jde o žádost o informaci o oprávněné úřední osobě, poukazuje na to, že bylo podáno blanketní odvolání, k jehož doplnění byl žalobce vyzván oprávněnou úřední osobou žalovaného. Žalobce tak mohl námitku podjatosti uplatnit během odvolacího řízení. K tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, a v něm citovaný rozsudek ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu a NSS doplnil, že zmocněnec žalobce Ing. M. J. je znám svým účelovým a obstrukčním jednáním, které hraničí se zneužitím práva. Upozorňuje, že žádná přezkoumatelná námitka podjatosti směřující vůči úřední osobě rozhodující o odvolání nebyla vznesena.
15. K námitce podjatosti městského úřadu žalovaný poukazuje na to, že byla podána až po vydání prvostupňového rozhodnutí. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 978/18 uvádí, že jde o běžnou obstrukční taktiku, kdy zástupce v datové schránce vidí název doručované písemnosti a podle toho podá námitku podjatosti nebo obsáhlé doplnění odvolání, aniž písemnost převzal, a namítá jejich nevypořádání. Vznesená námitka podjatosti neobsahuje žádné konkrétní důvody podjatosti a je koncipována jako systémová. Obecnost námítky svědčí o obstrukčním jednání.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

16. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž byl povinen přihlídnout z moci úřední, neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

17. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „policejní orgán“) odevzdala podle § 159a odst. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů dne 8. 1. 2018 městskému úřadu věc k projednání přestupku žalobce pro jednání spočívající v tom, že dne 12. 10. 2017 v 16:20 hodin v obci Rudná na ulici Masarykova před křižovatkou s ulicí Obchodní u č. p. 609 žalobce řídil motocykl registrační značky X, přestože není držitelem příslušného řidičského oprávnění, překročil rychlost v obci o 40 km/h a více a užil vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním předpisem. Žalobce jel rychlostí v rozmezí od 81 km/h do 99 km/h. Vlivem toho došlo ke střetu s vozidlem Š. Y. registrační značky X, jehož řidička Z. O. vyjížděla z vedlejší pozemní komunikace a odbočovala vlevo. Žalobce utrpěl otevřenou zlomeninu levé stehenní kosti, zlomeninu pravého předloktí a záprstní kůstky na levé ruce. Ke zranění jiných osob nedošlo. Ve věci byl opatřením přibrán soudní znalec z oboru dopravy a strojírenství, který stanovil předstřetovou a střetovou rychlost motocyklu. Zkoumáním technického stavu motocyklu bylo zjištěno, že na motocyklu byly provedeny neschválené úpravy. Omezení výkonu montáží dorazu škrticí klapky plynu bylo odstraněno. Výkon motoru nebyl omezen úpravou uvedenou v technickém průkazu. Výkon byl tedy původních 131 kW při 12 000 ot/min oproti v průkazu uvedeným 25 kW. Žalobce není držitelem řidičského oprávnění skupiny A, ale pouze skupin AM, A1, A2, B a B1. Policejní orgán dospěl na základě prověřování, podaných vysvětlení a znaleckého posudku dle judikatury Nejvyššího soudu, zejména usnesení sp. zn. 5 Tdo 1173/2004, k závěru, že nehodu způsobil žalobce, jelikož jel na komunikaci neadekvátní rychlostí. Ze znaleckého posudku vyplynulo, že pokud by jel nejvyšší dovolenou rychlostí, vozidla by se minula ve vzdálenosti 12 metrů a automobil by již byl celým objemem v jízdním pruhu na obec Loděnice a netvořil by překážku v jízdní dráze motocyklu, případně by zastavil 23,5 metru před místem střetu. Dle policejního orgánu byl žalobce podezřelý z porušení § 3 odst. 3 písm. a), § 5 odst. 1 písm. a) a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu.
18. Součástí správního spisu jsou úřední záznamy o podání vysvětlení Z. O. a žalobce; propouštěcí zpráva žalobce z hospitalizace ve Fakultní nemocnici v Motole; úřední záznamy o podaném vysvětlení panem A. V. a paní P. N.; protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 18. 10. 2017; plánec místa dopravní nehody vyhotovený dne 15. 10. 2017; fotografická dokumentace; výpis z evidence řidičů žalobce; kopie osvědčení o registraci (technický průkaz) motocyklu registrační značky X; opatření ze dne 19. 10. 2017 o přibrání znalce a znalecký posudek ze dne 27. 11. 2017 zpracovaný Ing. K. D..

19. Oznámením ze dne 28. 3. 2018 zahájil městský úřad řízení o přestupku proti žalobci ve věci dopravní nehody, k níž došlo dne 12. 10. 2017 v 16:21 hodin, kdy žalobce řídil motocykl tovární značky H. X, registrační značky X, na pozemní komunikaci v obci Rudná. Uvedl, že žalobce v ulici Masarykova nedodržel maximální povolenou rychlost v obci, v důsledku čehož došlo ke střetu s motorovým vozidlem Š. Y. registrační značky X, při kterém žalobce utrpěl zranění, a došlo ke vzniku hmotné škody na majetku. V rámci šetření dopravní nehody bylo zjištěno, že žalobce není držitelem řidičského oprávnění skupiny A, přičemž ze závěrů znaleckého posudku je patrné, že na motocyklu byly vymontovány škrticí klapky, a proto měl motor původní výkon 131 kW při 12 000 otáčkách za minutu, a rychlost motocyklu před nehodou byla v mezích 81 km/h až 99 km/h. Žalobce byl podezřelý z porušení § 3 odst. 3 písm. a), § 5 odst. 1 písm. a), § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.
20. Přípisem ze dne 17. 4. 2018 žalobce prostřednictvím zmocněnce Ing. M. J. požádal o nařízení ústního jednání a poukázal na chybně zjištěný skutkový stav. Uvedl, že má za to, že žalobci vjela řidička automobilu do cesty ve vzdálenosti 5 až 10 metrů, aniž mu dala přednost, a žalobce nemohl střetu zabránit, ani kdyby jel rychlostí 40 či 50 km/h. Namítal také chybně zjištěnou rychlost motocyklu dle znaleckého posudku. Dle žalobce znalec nezohlednil, že žalobce brzdil přední brzdou a zdvihlo se mu zadní kolo. Přední kolo, oproti kolu zadnímu, nezanechává brzdnou dráhu. Znalec tak nemohl z brzdné dráhy vycházet. Pro náležité zjištění skutkového stavu navrhl vypracovat nový znalecký posudek. Uvedl, že pokud městský úřad nenechá posudek vypracovat, nechť je mu tato okolnost sdělena, aby mohl nechat zhotovit znalecký posudek vlastní.
21. Dne 7. 12. 2018 proběhlo za přítomnosti zmocněnce žalobce ústní jednání. Městský úřad zopakoval, z čeho je žalobce obviněn. Zmocněnec žalobce požádal o pořízení kopie správního spisu, aby se mohl písemně vyjádřit. Zmocněnec osoby poškozené uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 17 023 Kč. Byl proveden důkaz dokumentací dopravní nehody, jejíž součástí je i fotodokumentace a její plánek. Dále byl proveden k důkazu znalecký posudek. Dle posudku žalobce v obci Rudná na ulici Masarykova při řízení motocyklu registrační značky X nedodržel maximální povolenou rychlost, v důsledku čehož došlo ke střetu s vozidlem. Ze závěrů posudku vyplývá, že na motocyklu byly vymontovány škrticí klapky, tudíž výkon motoru byl 131 kW při 12 000 ot/min a rychlost žalobce se pohybovala v rozmezí od 81 km/h do 99 km/h. Protokol o ústním jednání obsahuje poučení, že má žalobce možnost se vyjádřit do deseti dnů od obdržení kopie spisového materiálu. Zmocněnec žalobce si přebral kopii spisu den 4. 1. 2019.
22. Dne 6. 2. 2019 vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí.
23. Dne 7. 2. 2019 adresoval žalobce městskému úřadu vyjádření k podkladům rozhodnutí. Zopakoval, že se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu nedopustil zaviněně. Připustil, že motocykl měl odstraněné škrticí klapky a jednalo se tedy o motocykl spadající pod skupinu řidičského oprávnění A, kterým nedisponuje, může však řídit motocykly o nižším výkonu. Zhruba dva týdny před spácháním přestupku byl jeho motocykl v servisu. Servis k jeho dotazu uvedl, že u motocyklu byly omylem odmontovány škrticích klapky, neboť došlo k záměně zakázky s jiným motocyklem. Uvedl, že servis mu nesdělil, kdo byl druhým objednatelem s odkazem na ochranu osobních údajů. Navrhl, aby městský úřad od servisu jméno objednatele zjistil a vyslechl jako svědka. Žalobce má za to, že se přestupku nedopustil, jelikož neměl reálnou možnost

zjistit, že byly z jeho motocyklu odmontovány škrticí klapky. Zvýšení výkonu motoru lze za jízdy poznat pouze v rychlostech přesahujících 160 km/h, kterých žalobce na motocyklu nikdy nedosáhl. Odstranění klapek není možné zjistit pohledem. Ze stejného důvodu nemohl spáchat ani přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, protože nemohl vědět, že vozidlo nemá odpovídající technický stav. Žalobce dále namítal, že znalec nebyl oprávněn zjišťovat rychlost motocyklu před dopravní nehodou, neboť k měření rychlosti je dle § 79a zákona o silničním provozu oprávněna jen Policie České republiky nebo obecní policie a rychlost lze zjistit pouze ověřenými měřidly. Rozporoval též zjištění skutkového stavu. Tvrdil, že dopravní nehodu způsobila řidička automobilu, která mu vjela do cesty. I kdyby jel rychlostí 50 km/h, nemohl by střetu zabránit. Nesouhlasil se závěry znalce ohledně rychlosti motocyklu v době střetu. Namítal, že znalec rychlost dovodil z brzdné dráhy motocyklu. Nezohlednil však, že žalobce brzdil pouze přední brzdou, zvedlo se tedy zadní kolo, které jinak zanechává brzdnou stopu. Navrhl provedení nového znaleckého posudku. Žádal, aby byl vyrozuměn, pokud k jeho zadání nebude přistoupeno, aby si obstaral posudek vlastní. Žalobce současně předložil vyjádření společnosti Dobrý servis s.r.o. ze dne 22. 1. 2019 zpracované a podepsané K. Ž. jakožto X. Ve vyjádření je uvedeno, že došlo k pochybení ze strany servisu. V jednu chvíli byly servisovány dva motocykly a u jednoho z nich byla žádána standardní údržba, u druhého požadoval zákazník odstranění škrticích klapek. Z důvodu administrativní chyby byly úkony provedeny opačně. V dalším podání žalobce vznesl námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům městského úřadu pro jejich zaměstnanecký poměr z důvodu, že pokuty jsou příjmem rozpočtu obce.

24. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání. Odvolání na výzvu prostřednictvím zmocněnce doplnil o důvody, které jsou shodné s vyjádřením k podkladům rozhodnutí ze dne 7. 2. 2019.
25. Správní spis obsahuje volně vložený zápis z rozhodnutí jediného společníka společnosti Dobrý servis, s.r.o., ze dne 30. 6. 2016 podepsaný K. Ž., a zápis o rozhodnutí jediného společníka společnosti Dobrý servis, s.r.o., ze dne 23. 11. 2018, o odvolání X K. Ž. s okamžitou účinností.
26. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění konstatoval, že městský úřad uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil z nedbalosti porušením § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, který spáchal z nedbalosti porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k), jehož se dopustil z nedbalosti porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Žalovaný dospěl k závěru, že je nepochybně prokázáno, že dne 12. 10. 2017 v 16:21 hodin řídil žalobce v obci Rudná na ulici Masarykova ve směru jízdy od obce Loděnice na obec Chrášťany vlastní motocykl tovární značky H. X registrační značky X, aniž byl držitelem příslušného řidičského oprávnění skupiny A, a dle závěru znaleckého posudku jel nedovolenou rychlostí v obci v rozmezí od 81 km/h do 99 km/h. Následně došlo ke střetu s osobním motorovým vozidlem, jehož řidička vyjížděla na křižovatce z vedlejší ulice Obchodní na hlavní ulici Masarykova a odbočovala vlevo ve směru jízdy na Loděnici. Při nehodě došlo k hmotné škodě na obou vozidlech a k těžkému zranění žalobce. Z technického průkazu motocyklu H. registrační značky X vyplývá, že dne 15. 11. 2016 byla na základě rozhodnutí Ministerstva dopravy provedena přestavba, kdy byl výkon motoru omezen montáží dorazu škrticí klapky plynu z maximálního výkonu 131 kW při

12 000 ot/min na 25 kW při 7 700 ot/min, přičemž odstranění tohoto dorazu se považuje za přestavbu. Ze strany 17 znaleckého posudku vyplývá, že doraz škrticí klapky plynu byl vymontován a motor měl původní výkon 131 kW při 12 000 ot/min, přičemž k odstranění dorazu škrticí klapky plynu, řetízku a plomby nedošlo při dopravní nehodě. K vyjádření z autoservisu, které předložil žalobce na svou obranu, uvedl, že není opatřeno razítkem autoservisu, neobsahuje konkrétní zakázky, jejich čísla a požadované provedení prací na motocyklech, které měly být zaměněny, datum, kdy měly být práce na motocyklech provedeny, faktury za provedené práce ani rozhodnutí Ministerstva dopravy o přestavbě odstraněním dorazu škrticí klapky plynu druhého motocyklu, se kterým mělo dojít k záměně. Takové strohé vyjádření autoservisu bez dalších ověřitelných písemností a údajů nemůže být hodnověrným důkazem, který by zaviněné jednání žalobce vyvracel. Motocykl měl více než pětkrát vyšší výkon, a i kdyby bylo přistoupeno na tvrzení ve vyjádření, že došlo záměnou zakázek k odstranění omezení výkonu motoru na motocyklu, žalobce by jako vlastník motocyklu tento několikrát vyšší výkon musel zcela nepochybně při jízdě vnímat a zaregistrovat. Poukázal na to, že ke spáchání přestupku postačí zavinění z nedbalosti, pokud zákon nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění. Vzhledem k tomu, že žalobce má řídičské oprávnění pro motocykly patřící do skupiny vozidel A2 s výkonem motoru nejvýše 35 kW a řídil vlastní motocykl o výkonu 131 kW, naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Jelikož na motocyklu žalobce byly provedeny neschválené změny, naplnil i skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Bylo na žalobci, aby provozoval vozidlo, které splňuje stanovené technické podmínky a byl při jeho řízení držitelem příslušného řídičského oprávnění. Ze znaleckého posudku nepochybně vyplývá, že žalobce jel v obci Rudná po ulici Masarykova nedovolenou rychlostí, kdy se před střetem pohyboval rychlostí v mezích 81 km/h až 99 km/h, když znalec určil rychlost na základě mechanismu nárazu, deformací a poškození obou vozidel, z konečného postavení motocyklu, motocyklisty (žalobce) a z umístění úlomků plastů a střeptů z motocyklu a vozidla Š. Y.. Konstatoval, že městský úřad vzal zcela správně pro určení odpovědnosti za přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci nejnižší znalce stanovenou rychlost 81 km/h, kterou žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Odmítl námitky žalobce, že znalec rychlost odhadoval. Uvedl, že výrazné překročení rychlosti mělo nepochybně významný podíl na následcích, které při dopravní nehodě vznikly, a to jak na závažnost zranění žalobce, tak i na výši škody na obou vozidlech. K námitkám ke způsobu jízdy řidičky uvedl, že ze spisové dokumentace vyplývá, že řidička vyjížděla na křižovatce z vedlejší ulice Obchodní na hlavní ulici Masarykova a odbočovala vlevo na obec Loděnice. Ze znaleckého posudku vyplývá, že v době, kdy se vozidlo začalo rozjíždět, byl motocykl žalobce ve vzdálenosti 64,71 m od místa střetu. Ze spisové dokumentace vyplývá, že jde o tříramennou křižovatku, kde hlavní ulice Masarykova je přímá pozemní komunikace bez zatáček a horizontů. Z protokolu o nehodě bylo zjištěno, že ze směru od obce Loděnice svítilo slunce, které bylo lehce nad horizontem, což řidiče výhled do směru vlevo k obci Loděnice, odkud přijížděl žalobce na motocyklu nedovolenou rychlostí, ztěžovalo. Taková situace klade na řidiče zvýšené nároky, aby mohl dostát zákonné povinnosti a dát přednost v jízdě vozidlům přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci, jak stanoví § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž dát přednost v jízdě znamená povinnost řidiče nezahájit jízdu nebo jízdni úkon nebo v nich nepokračovat, jestliže by řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle

změnit směr nebo rychlost jízdy. Dle žalovaného ze spisové dokumentace vyplývá, že ačkoli řidička měla ztížené výhledové podmínky, mohla a měla příjíždějící motocykl vidět. I když znalec uvedl, že pro řidičku vozidla bylo velmi obtížné odhadnout vysokou rychlost motocyklu, nezbavilo jí to povinnosti dát přednost v jízdě. Konstatoval, že městský úřad se způsobem jízdy řidičky nezabýval, kdy zřejmě vycházel z tvrzení znalce, že pro řidičku bylo velmi obtížné odhadnout vysokou rychlost motocyklu. To však není možné zhojit, neboť ve věci podezření z přestupku řidičky došlo k zániku odpovědnosti.

Posouzení žalobních bodů

27. Žalobce předně namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nedostatečně určitý, neboť neobsahuje dostatečnou skutkovou a právní kvalifikaci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ve výroku není uvedeno, jakým konkrétním jednáním se měl žalobce tohoto přestupku dopustit, a neobsahuje ani úplnou právní kvalifikaci této skutkové podstaty přestupku.
28. Podle § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede mimo jiné popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání a právní kvalifikace skutku.
29. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.
30. Soud se ztotožňuje s žalobcem, že pokud se měl žalobce dopustit přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) porušením § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, měl městský úřad ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvést konkrétní ustanovení zvláštního právního předpisu, na který § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu odkazuje. Jak správně poukázal žalobce, § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je odkazující normou, která odkazuje na zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a vyhlášku č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Problematikou porušení blanketních ustanovení právních předpisů a jejich (ne)uvedení ve výroku rozhodnutí o přestupku se zabýval rozšířený senát NSS v žalobcem odkazovaném usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Dospěl k závěru, „že správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Musí tedy rovněž uvést ustanovení odkazující i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje. (...) Podstatou odkazujícího ustanovení je to, že kompletní (plnohodnotná) norma je obsažena ve vícero ustanoveních jednoho nebo více právních předpisů. Z toho logicky plyne, že by správní orgán měl v rozhodnutí uvést veškerá ustanovení, která ve svém celku tvoří aplikovatelnou normu.“ V projednávané věci ustanovení zvláštních právních předpisů, na které § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu odkazuje, ve výroku absentuje. Současně NSS v citovaném usnesení doplnil, že pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné

zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí (viz citované usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 165/2016-46). V posuzované věci nelze ani z odůvodnění obou napadených rozhodnutí dovodit, jaké technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem dle správních orgánů motocykl žalobce nesplňoval a která právní norma byla takovým jednáním porušena. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze stroze uvedl, že na motocyklu žalobce byly provedeny neschválené změny. Tím však vadu výroku spočívající v absenci porušených ustanovení nezhojil. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí neplyne, jakou konkrétní normu žalobce porušil a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Městský úřad se proto dopustil při vymezení právní kvalifikace žalobcova přestupku ve výrokové části rozhodnutí takové chyby, která má za důsledek nezákonnost rozhodnutí, jež nebyla v napadeném rozhodnutí odstraněna. Správní orgány nespecifikovaly, a to ani v odůvodnění, jaké technické podmínky stanovené jakým ustanovením motocykl nesplňoval, resp. z jakého důvodu žalobcem řízená motocykl s výkonem motoru 131.0 kW při 12 000 otáčkách za minutu nesplňoval v tomto případě technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, jak předpokládá § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Námitka je důvodná.

31. Pokud jde o vadu spočívající v nedostatečném vymezení místa přestupku, podle judikatury je nezbytné postavit v rozhodnutí najisto, za jaké konkrétní jednání je přestupce postižen, což je zaručeno konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, *„zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“* Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že v naprosté většině případů je zcela dostatečným označením místa spáchání dopravního přestupku ve výroku rozhodnutí, pokud správní orgán uvede město a ulici, kde k přestupku mělo dojít (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31, či ze dne 14. 6. 2019, č. j. 2 As 158/2018-40). Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. Byť by jistě mohlo být místo spáchání přestupku vymezeno přesněji, vymezení místa spáchání ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedením obce a ulice v kombinaci s dalšími údaji (přesným časem, způsobem a dalšími okolnostmi spáchání, zejména střetem s konkrétním vozidlem, kdy k porušení rychlosti mělo dojít před touto nehodou) výše uvedeným požadavkům odpovídá. Skutek byl dostatečně identifikován tak, aby jej nebylo možné zaměnit s jiným. Z hlediska spáchání přestupku řízení vozidla bez příslušného řidičského oprávnění a přestupku spočívajícím v řízení vozidla, které nesplňuje technické podmínky, není přesné

určení místa rozhodné. Pokud jde o porušení rychlosti, skutek byl nezaměnitelně identifikován dalšími údaji, přičemž místo střetu vozidel je zcela konkrétně popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí a přesně zachyceno mj. na plánu dopravní nehody, který je součástí správního spisu. Žalobce nenamítal, že by v místě před nehodou (na ulici Masarykova před křižovatkou s ulicí Obchodní ve směru od obce Loděnice) nebyla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, resp. že by v tomto místě byla odlišná úprava rychlosti. Námitka proto není důvodná.

32. Soud se taktéž neztotožnil s názorem žalobce, že výrok prvostupňového rozhodnutí je neurčitý, jestliže je v něm uvedeno, že dle závěrů znaleckého posudku byla rychlost motocyklu žalobce „v mezích od 81 km/h do 99 km/h“. Městský úřad sice ve skutkové větě uvedl rozmezí, z výroku je však zřejmé, že vyšel z toho, že rychlost žalobce před nehodou byla nejméně 81 km/h, čemuž odpovídá právní norma, jejíž porušení je žalobci kladeno za vinu, neboť žalobce byl uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více [nikoli z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 40 km/h a více]. Tomu odpovídá též odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný na straně páté uvedl, že městský úřad vzal za prokázanou nejnižší zjištěnou rychlost žalobce, tj. 81 km/h, a proto uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Správní orgány tedy v souladu se zásadou *in dubio pro reo* vzaly za prokázanou z posudku plynoucí nejnižší (a pro žalobce příznivější) zjištěnou rychlost. V posuzované věci lze bez jakýchkoli pochybností provést subsumpci rychlosti jízdy žalobce v obci pod skutkovou podstatu přestupku kladenou mu za vinu. Rychlost jízdy 81 km/h v obci odpovídá spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více. Výrok prvostupňového rozhodnutí tak není v tomto ohledu neurčitý. Vyjádření ve výroku, že rychlost byla v mezích od 81 km/h do 99 km/h, vyjadřuje, že žalobce jel nejméně rychlostí 81 km/h (nikoli však více než 99 km/h), což má oporu ve znaleckém posudku. Námitky nejsou důvodné.
33. Soud se neztotožnil s žalobcem, že je mu kladeno za vinu, že způsobil dopravní nehodu. Pokud městský úřad ve výroku uvedl, že žalobce „nedodržel maximální povolenou rychlost v obci, v důsledku čehož došlo ke střetu s motorovým vozidlem Škoda...“, jde pouze o součást popisu skutkových okolností, nikoli uznání viny či vyslovení závěru o tom, že žalobce způsobil dopravní nehodu. Jak sám žalobce uvádí, nebyl uznán vinným žádným přestupkem, jehož skutková podstata by zahrnovala způsobení či zavinění dopravní nehody. Civilní soud je přitom vázán pouze výrokem, že byl spáchán přestupek, a kdo jej spáchal (§ 135 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). Lze dodat, že ani v popisu skutkových okolností není uvedeno, že žalobce dopravní nehodu *způsobil*. Také z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný nevychází z toho, že by žalobce zavinil dopravní nehodu, naopak výslovně uvedl, že vysoká rychlost nezbavovala řidičku druhého vozidla povinnosti dát přednost v jízdě. Současně lze konstatovat, že rychlost vozidla žalobce byla jednou z okolností, které ve svém důsledku vedly ke střetu vozidel, a měla podíl na následcích dopravní nehody. Námitka není důvodná.
34. Soud se dále zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí proto, že

se žalovaný vůbec nezabýval odvolací námitkou, že znalec nebyl oprávněn stanovit rychlost motocyklu, neboť podle § 79a zákona o silničním provozu tak může činit pouze Policie České republiky nebo obecní police.

35. Z ustálené judikatury NSS plyne, že „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené“ (rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Obdobně z ustálené judikatury vyplývá, že „[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti“ (rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Jak však konstatoval NSS v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí“ (srov. též např. rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a není vyloučeno, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
36. Nepřezkoumatelností ve vztahu k této námitce napadené rozhodnutí netrpí. Je sice pravdou, že žalovaný explicitně námitku týkající nezákonného zjištění rychlosti nezmínil, nicméně nelze dospět k závěru, že ji nevypořádal. Podstatné je, že z napadeného rozhodnutí je možné seznat, že se žalovaný podstatou námitky zabýval a vysvětlil, proč nepovažuje jeho argumentaci za správnou. Jak uvedl NSS např. v rozsudku ze dne 20. 5. 2020, č. j. 5 As 319/2019-36, „správní orgány a soudy totiž nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21).“ Tak tomu bylo i v tomto případě. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí bez jakékoli pochybnosti plyne, že znalec neměřil rychlost jízdy vozidel na pozemních komunikacích ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu, nýbrž ji určil na základě mechanismu nárazu,

deformací, poškození obou vozidel, jejich konečného postavení, konečné polohy žalobce a z umístění úlomků a střepů z obou vozidel. Soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a s názorem žalovaného se ztotožňuje. Žalobce nesprávně zaměňuje měření rychlosti vozidel prováděné za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a stanovení rychlosti vozidla *ex post* za účelem dokazování ve věci, k němuž bylo třeba odborných znalostí. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Správní orgán je tedy oprávněn užít jakéhokoli důkazního prostředku, který je vhodný ke zjištění stavu věci a který je získán v souladu se zákonem, včetně znaleckého posudku vypracovaného v trestním řízení (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 168/2014-27). Zákon nestanoví, že by bylo možné porušení nejvyšší dovolené rychlosti pro účely řízení o přestupku prokázat výlučně výstupem z měření prováděného dle § 79a zákona o silničním provozu ověřeným měřicím zařízením. Správní orgány se nedopustily nezákonného jednání, pokud v otázce rychlosti jízdy vycházely z vypracovaného znaleckého posudku. Skutečnost, že se přiklonily k závěru znalce, že žalobce jel před střetem rychlostí od 81 km/h do 99 km/h, je věcí volného hodnocení důkazů.

37. Žalobce též namítal, že nebyla vypořádána odvolací námitka, kterou rozporoval skutkový stav zjištěný městským úřadem na základě zpracovaného znaleckého posudku tím, že znalec nevzal v potaz, že žalobce před střetem brzdil přední brzdou, která nemohla zanechat brzdnou stopu. Žalobce má též za to, že se žalovaný nevypořádal s důkazním návrhem na provedení revizního znaleckého posudku. Žalobce v žalobě odmítal, že jel rychlostí mezi 81 až 99 km/h.
38. V této souvislosti je vhodné zdůraznit, že hodnocení důkazů je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Podle § 50 odst. 4 správního řádu správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Úkolem správního orgánu v řízení o přestupcích je zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý přestupek spáchán. Úlohou soudního přezkumu je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda důkazy před správním orgánem byly provedeny v souladu se zákonem, a zda závěry, k nimž správní orgán dospěl a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí o vlastním právu nebo povinnosti vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování (viz rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009-77).
39. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že považuje zjištěný skutkový stav za dostatečně zjištěný s ohledem na zpracovaný znalecký posudek. Současně k námitce žalobce uvedl, že rychlost nebyla stanovena „odhadem“, ale výpočtem znalce, na základě mechanismu nárazu, deformací, poškození obou vozidel, jejich konečného postavení, konečné polohy žalobce a z umístění úlomků a střepů z obou vozidel (tedy nikoli jen na základě brzdných stop). Z toho je patrné, z jakých důvodů neshledal námitku důvodnou. Implicitně se tak

vyjádřil k námitce, že žalobce před dopravní nehodou nejel znalcem zjištěnou rychlostí, a současně nepovažoval za nutné provedení nového znaleckého posudku, neboť na základě posudku zpracovaného v trestním řízení měl bez důvodných pochybností za prokázáno, jakou minimální rychlostí žalobce jel. Ani soud neshledal, že by námitky žalobce proti posudku byly takového charakteru, aby založily nutnost provedení nového či revizního znaleckého posudku. Zpracovatel znaleckého posudku zohlednil skutečnost, že žalobce před střetem brzdil přední brzdou, na kterou žalobce poukazuje. To plyne ze simulace dopravní nehody, která je přílohou č. 2 znaleckého posudku. Také na straně 13 nálezu znaleckého posudku pod bodem 2.4.5 znalec uvedl, že „*při střetu byla zadní část motocykl nadhozena. Zadní kolo se tedy pohybovalo směrem nahoru. Důvodem nadhození bylo i brzdění přední brzdou, jak uvedl řidič motocyklu. Při vyšších nárazových rychlostech dochází, při obdobných nehodách, k nadhození zadních částí motocyklu velmi často. Řidička Yeti ve své výpovědi uvedla, že se motocykl postavil na zadní kolo a v ten moment došlo ke střetu. Tato část výpovědi se jeví jako technicky nepřijatelná. Řidič motocyklu by nebyl v takovém případě katapultován přes střechu Y.*“ Znalec k závěru o brzdění žalobce dospěl zejména na základě fotografie č. 3, která vyobrazuje pohled na blokovací stopu motocyklu. Přestože znalec potvrdil skutkovou verzi tvrzenou žalobcem, že před střetem brzdil přední brzdou, dospěl k závěru, že předstřetová rychlost motocyklu žalobce se pohybovala v mezích od 81 km/h do 99 km/h. K tomuto závěru dospěl pomocí kinetického modelu výpočtu střetu s pomocí simulačního programu na základě konečného postavení a rozsahu poškození vozidel po nehodě, zranění žalobce, smykové a brzdné stopy, při zohlednění místa nehody i technických parametrů vozidel, které byly zjištěny z množství podkladů (např. zajištěných stop, fotodokumentace, plánu a ohledání místa nehody, ohledání vozidel, lékařské zprávy), kdy výsledkem simulace jsou technicky přijatelné vstupní hodnoty předstřetových veličin odpovídající konečným polohám vozidla, motocyklu a motocyklisty. Soud shodně s žalovaným považuje znalecký posudek, pokud jde o závěr o předstřetové rychlosti motocyklu, za dostatečně přesvědčivý a odůvodněný. Pokud by měl soud na podkladě žalobních námitek pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti posudku, případně srozumitelnosti jeho závěrů, mohl by i bez návrhu provést výslech zpracovatele posudku (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2019, č. j. 1 As 271/2018-52), což však v projednávané věci nebylo nezbytné. Soud pak za této situace pro nadbytečnost neprovedl ani navržený výslech žalobce. S ohledem na výše uvedené soud neshledal námitky žalobce důvodnými.

40. Nelze též souhlasit s žalobcem, že nebyl vyrozuměn o tom, že nový znalecký posudek nebude zpracován. Žalobce navrhl vyhotovit nový znalecký posudek již v řízení před městským úřadem. Ten však při ústním jednání žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu vyzval k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, z čehož implicitně vyplývá, že nehodlal přistoupit k zadání znaleckého posudku. Žalobce měl dostatek času sdělit městskému úřadu záměr k zadání „vlastního“ znaleckého posudku, žalobce však zůstal nečinný, přičemž posudek nepředložil ani v řízení před soudem. Pokud žalobce navrhl zpracování nového znaleckého posudku v odvolání za účelem zpochybnění skutkového stavu, žalovaný nebyl tímto návrhem dle § 52 správního řádu vázán. Byl povinen provést pouze důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, proč žalovaný důkaz neprovedl. Žalovaný měl skutkový stav, pokud jde o rychlost vozidla, za dostatečně zjištěný, přičemž žalobce svou námitkou závěry posudku ohledně rychlosti vozidla relevantně nezpochybnil. Za této situace by bylo provedení důkazu nadbytečné. Skutečnost, že žalovaný za této situace žalobce předem neinformoval, že návrh na zpracování nového znaleckého posudku

vyhodnotil jako nadbytečný, nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

41. Žalobce dále namítal, že přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 nespáchal, neboť nejednal zaviněně, když nevěděl o tom, že jím řízený motocykl má vyšší výkon. Soud předně konstatuje, že závěr žalovaného o tom, že měl motocykl žalobce pětikrát vyšší výkon, plyne z kopie osvědčení o registraci motocyklu (technický průkaz) a ze znaleckého posudku. V technickém průkazu je uvedeno, že motocyklu byla dne 15. 11. 2016 na základě rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 30. 12. 2015, č. j. 918/2011-150-SCH2, provedena přestavba spočívající v instalaci omezující maximální výkon motoru na 25 kW při 7 700 otáčkách za minutu. Ze znaleckého posudku plyne, že výkon motocyklu byl 131 kW při 12 000 otáčkách za minutu. Je zřejmé, že žalovaný vyšel z porovnání (vydělení) hodnoty výkonu zjištěné znalcem a hodnoty v technickém průkazu. K otázce zavinění soud uvádí, že závěr o zavinění není založen na nevěrohodnosti vyjádření, ale vychází z toho, že žalobce, který byl vlastníkem motocyklu v době jeho přestavby v roce 2016 (omezení výkonu montáží dorazem škrticí klapky), musel takto zásadní zvýšení výkonu při jízdě vnímat a registrovat, a proto ani případná záměna zakázek nemůže vést k závěru o absenci zavinění. S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Soud považuje za skutečnost obecně známou, že podstatně vyšší výkon motoru (v tomto případě 131 kW při 12 000 otáčkách za minutu namísto 25 kW při 7 700 otáčkách za minutu) u téhož vozidla běžný řidič rozpozná, a to nikoli pouze ve vysokých rychlostech, ale při rozjíždění a běžné jízdě, zejména akceleraci. Soud proto souhlasí s žalovaným, že žalobce musel rozdíl rozpoznat a o zvýšení výkonu vědět. Za této situace bylo nadbytečné se dále zabývat námitkami ohledně posouzení vyjádření. Lze nicméně poznamenat, že žalovaný měl podrobněji odůvodnit formu zavinění ve vztahu k jednotlivým přestupkům, jestliže ve výroku prvostupňového rozhodnutí je žalobci přičítána závažnější forma zavinění, vědomá nedbalost (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018-42).
42. Další námitka směřuje proti neobdržení informací o oprávněné úřední osobě.
43. Podle § 15 odst. 4 správního řádu o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Soud dává žalobci za pravdu, že žalovaný částečně pochybil, pokud mu i přes výslovnou žádost nesdělil, kdo je v řízení o podaném odvolání oprávněnou úřední osobou, čímž mu znemožnil vznesení námitky podjatosti. Tímto postupem se ovšem žalovaný nedopustil natolik zásadní vady řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedení či neuvedení informace o pověřené úřední osobě samo o sobě totiž nemá vliv na výsledek řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39, uvedl: *„Je nepochybné, že stěžovatelce vznikla nesdělením jmen úředních osob jistá újma v tom smyslu, že v daném okamžiku nevěděla, kdo bude o věci rozhodovat, a nepochybně jí to znemožnilo vznést konkrétní námitku podjatosti proti dané osobě, ať již by taková námitka byla důvodná nebo ne. Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, předpokládá, že a contrario nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takovému porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah*

rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“ (zvýrazněno zdejšími soudem). Tato situace nastala i v nyní souzené věci. Žalobce poté, co byl seznámen s napadeným rozhodnutím, mohl seznat, která úřední osoba o odvolání rozhodovala. Žalobce tedy mohl námitku podjatosti vůči této osobě uplatnit v žalobě. Nadto žalobci byla tato osoba známa již z výzvy k doplnění odvolání. V daném případě však žalobce v odvolacím řízení a ani v žalobě neuvádí žádné důvody, které by svědčily o podjatosti úřední osoby. Není tedy ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, či nikoli. Soud doplňuje, že poukazy žalobce na rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, a ze dne 12. 12. 2019, č. j. 8 As 166/2018-30, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 A 197/2016-34, nejsou na souzenou věc přílehlavé. Sice v těchto věcech nebyli žalobci odvolacím správním orgánem vyrozuměni o tom, kdo o odvolání bude rozhodovat, nicméně v žalobách uváděli konkrétní důvody nasvědčující podjatosti úřední osoby. Námitka není důvodná.

44. Správní orgány též nepochybily, pokud o námitce podjatosti uplatněné žalobcem dne 7. 2. 2019, tj. po vydání prvostupňového rozhodnutí, nerozhodovaly postupem dle § 14 odst. 2 správního řádu, neboť *„má-li mít rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen, smysl, musí rozhodnutí o námitce předcházet rozhodnutí o věci samé; rozhodovat o podjatosti dodatečně zákon samostatně zpětně neumožňuje“* (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 8. 1998, sp. zn. 29 Ca 200/96, jehož závěry jsou plně aplikovatelné též ve vztahu ke správnímu řádu). Jak vysvětlil NSS v rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 3 As 219/2017-50, *„[o]pačný přístup by postrádal logiku, neboť smyslem institutu námítky podjatosti je vyloučit možnost, aby se na výkonu pravomoci správního orgánu bezprostředně podílely osoby, u nichž lze důvodně pochybovat o jejich nepodjatosti; jelikož jde o institut správního řízení, je zřejmé, že směřuje k tomu, aby případná podjatost takových osob neatakovala účel správního řízení, kterým je vydání rozhodnutí (§ 9 správního řádu).* Stěžovatel přitom absenci nestrannosti správního orgánu „namítá“ (ke kvalitě námítek viz níže) až ve svém odvolání, tj. po vydání správního rozhodnutí I. stupně. Účelu správního řízení tak již bylo, byť v daný moment pouze nepravomocně, dosaženo, čímž bylo a je pojmově vyloučeno, dovolávat se ex post aktivace mechanismu, který má jeho zatížení tímto deficitem bránit. O námitce podjatosti pracovníků orgánu I. stupně, uplatněné stěžovatelem až po vydání rozhodnutí, tedy již nebylo možné rozhodnout v režimu § 14 správního řádu (srov. též rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 As 134/2011-200), ale posuzuje se jako námitka uplatněná v odvolání.“ Byť se žalovaný věcně otázkou podjatosti všech úředních osob městského úřadu nezabýval, nemá tato skutečnost vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Námitka podjatosti byla vznesena čistě obecně bez konkrétních důvodů, ze kterých by bylo možné dovodit, že některá z osob pracovně zařazená v městském úřadu by měla zájem na výsledku řízení. Podjatostí se totiž rozumí poměr úřední osoby k věci, k účastníkům či jejich zástupcům, vzhledem k němuž lze důvodně předpokládat, že by úřední osoba mohla mít zájem na výsledku řízení (srov. § 14 odst. 1 správního řádu), což však nelze dovozovat jen na základě obecně uplatněné námítky podjatosti. Dle její vnitřní logiky by navíc podjatost nastala v každém případě vybírání pokut. K námitce podjatosti z důvodu finanční motivace se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32, v bodě 18, a to tak, že ji označil za absurdní (obdobně viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011-115, bod 43). Námitka nevypořádání námítky podjatosti tedy není důvodná. Soud na okraj poznamenává, že námitka byla uplatněna opožděně, a též z tohoto důvodu by o ní nebylo třeba rozhodovat samostatným

usnesením, byť by byla učiněna před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Pokud žalobce tvrdil, že se o tom, že je na další rok v rozpočtu obce pevně stanový její příjem z vybíraných sankcí, dozvěděl v den podání námítky, lze toto tvrzení považovat za účelové. Z § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 128/2000 Sb., o obecním zřízení, je zřejmé, že mezi příjmy obce spadají i příjmy z vybraných pokut a odvodů uložených v pravomoci obce.

45. K nesouhlasu žalobce a jeho zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů na internetových stránkách NSS a návrhu na úplnou anonymizaci rozsudku, soud uvádí, že tato argumentace jde nad rámec předmětu řízení, kterým je toliko přezkum žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobní legitimace se v této věci může opírat pouze o tvrzení, že byl žalobce zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Tuto povahu tvrzení o nepříznivých důsledcích uveřejnění neanonymizovaného (nebo jen částečně anonymizovaného) rozhodnutí soudu na internetových stránkách NSS zjevně nemají. Tato argumentace ostatně ani není směřována zdejšímu soudu, nýbrž je určena NSS, a proto se jí soud podrobněji nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
47. S ohledem na výše uvedené pro nadbytečnost neprovedl důkaz fotografií železničního přejezdu, leteckým snímkem ulice Masarykova a mapovou dokumentací, neboť místo spáchání přestupku dostatečně plyne z obsahu správního spisu, který měl soud k dispozici a z něhož vycházel. Jeho obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). K navrženému výslechu žalobce se soud vyjádřil výše. Soud se nezabýval pravostí podpisu na vyjádření autoservisu, neboť nebyla pro posouzení věci rozhodná.
48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal v souladu s judikaturou zdejšího soudu, od níž neshledal důvod se v této věci odchýlit (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 46 A 89/2017-28, ze dne 28. 3. 2019, č. j. 46 A 174/2017-25, ze dne 31. 10. 2019, č. j. 45 A 157/2017-26, či ze dne 31. 1. 2020, č. j. 46 A 168/2017-30). Soud nezpochybňuje obecné právo žalobce snést v řízení před soudem ve věcech správního trestání i takové námitky, které neuvedl v řízení před správními orgány. To však neznamená, že procesní strategie nemůže být důvodem zvláštního zřetele hodným, na jehož základě soud úspěšnému účastníkovi náhradu nákladů řízení nepřizná (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36). Nynější věc je dle obsahu spisu spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou [plátcem soudního poplatku byl spolek Ochrana řidičů o.s., tedy subjekt s ní spojený (viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2020, č. j. 10 As 259/2020-27), přičemž i zmocněnec žalobce ve správním řízení patří do skupiny

osob kolem této „pojišťovny“ (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2020, č. j. 54 A 25/2019-47], tedy se subjektem, o kterém je správním soudům z vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců nejrůznější procesní obstrukce (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37). Obstrukční praktiky spočívají mimo jiné v podávání neodůvodněných odvolání a vyčkávání s uplatněním námitek, které mohly uplatnit ve správním řízení, až na řízení před soudem za účelem dosažení zániku odpovědnosti za správní delikt v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání správního deliktu poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud zrušením rozhodnutí a jeho vrácením k dalšímu řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2020 č. j. 46 A 168/2017-30). Obdobně jako ve věci řešené Nejvyšším správním soudem ve výše zmíněném rozsudku č. j. 10 As 241/2019 sice v této věci bylo odvolání k výzvě žalovaného doplněno, avšak toliko zopakováním vyjádření k podkladům. Žádné argumenty proti výroku prvostupňového rozhodnutí, s nimiž žalobce v nynější věci uspěl, v odvolání neuplatnil, ačkoli mu nic nebránilo tak učinit. Pokud této možnosti, tedy předložení konkrétních výhrad k posouzení odvolacímu orgánu, nevyužil a uplatnil je až v řízení před soudem, nelze považovat náklady spojené s vedením soudního řízení za účelně vynaložené. Řízení ve správním soudnictví má sloužit k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (srov. § 2 s. ř. s.), nikoliv jako jeden z nástrojů směřujících k dosažení zániku odpovědnosti za správní delikt bez věcného projednání. Procesní strategii žalobce proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobce jako tehdejšímu substitutovi nepochybně známa například z věcí zdejšího soudu pod sp. zn. 45 A 16/2015, 45 A 63/2015, 45 A 68/2015, 46 A 90/2015 či 46 A 54/2016, a jako zástupci z dalších řízení, například výše uvedené věci vedené pod sp. zn. 46 A 168/2017 či věci sp. zn. 46 A 1/2020) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže žalobce byl v meritu úspěšný. Soud si je vědom toho, že to není žalobce, kdo takto systematicky používá procesní obstrukce, ale je to okruh osob, z nichž si žalobce zvolil zmocněnce ve správním řízení, za jehož výběr je odpovědný. Žalobce z logiky věci ponese procesní následky spojené s tímto rozhodnutím, jelikož se vědomě rozhodl využít služeb osob, které zneužívají procesních práv k nejrůznějším procesním obstrukcím (viz rozsudek NSS č. j. 10 As 241/2019-36).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně